

Richard kiszállt a kocsiból, és mélyet szippantott az éjszakai levegőbe. Csípős, hideg este volt, mégis kellemesnek találta. Magas, szeplős, szemüveges, negyvenes férfi volt. Vegetáriánus, kissé konzervatív, és sorozatgyilkos.

Szerette az áldozatait, legalábbis eleinte. Imádta a bőrük illatát, a hajuk selymességét, a szemük ragyogását, mikor szerelmesen becézgette őket. Sajnos csak egyetlenegyszer élte át az élményt a maga teljességében. Az összes többi kapcsolata csupán utánczat volt. Vagy még rosszabb: egyszerű pótszer. Sosem kapta meg újra azt az élményt, amit húszas évei elején egy sovány, hosszú fekete hajú lány adott meg neki, amit élete legfájóbb szakítása követett. Triviális élethelyzet, bárkivel megesik. Valahogy mégis végzetes volt. Minden tekintetben. Addig volt valamiféle kerete az életének. Tervei, céljai, fogódzói. Elégedett volt. Megvolt mindene. Mostanra, éppen csak hogy elmondhatta magáról, hogy van rendszeres keresete.

Az áldozatai mind férjezett nők voltak, vagy olyanok, akik már régóta éltek kapcsolatban, és igyekeztek titkolni, hogyan kényezteti őket Richard. Többnyire ők maguk tűntek el minden nyomot, amitől el lehetett jutni a férfiig. Tényleg szerette őket. Aztán a láng minden alkalommal kihúnyt, még hozzá elég hamar. Nevetséges veszekedések követték egymást, végül egyre jobban meggyűllötte őket. Az a rettenetes csalódás volt az oka, amit akkor érzett, mikor rájött, hogy ezúttal sem kapta meg az érzést, amire vágyott.

Az első szerelme óta otthonra akart lelni valaki mellett. Hazaérni hozzá egy fárasztó nap után. Végül mindig csak egy hotelszobában érezte magát, és az sem volt ritka, hogy tényleg oda kellett mennie. Húszévesen az ilyen kalandok izgalmat jelentettek volna számára, de mostanra mélységesen megalázónak érezte. Nem tudta, mit csinál rosszul, hogy végül mindig így alakul, de nem is igazán vesződött azzal, hogy feltárja önsorsrontása anatómiáját, inkább egyszerűen csak rákente sötét, szomorú végzetére, aminek egyetlen igazi áldozatának önmagát hitte. Az első két gyilkosságot szintiszta haragból és megvetésből tette. A többinél azonban rádöbbedt, hogy kezd rákapni az ízére. Az izgalom, ahogyan megtervezi, végrehajtja, és elköveti a rémtetteket, mámorító volt. Mind az elkövetés módjában, mind a helyszínt illetően, mind pedig a testtől való megszabadulás módszerét tekintve törekedett a változatosságra, hogy nehezebben akadjanak a nyomára.

Tisztában volt vele, hogy a kezdetben oly forrónak tűnő, biztonságot, és békét adó románcok végül ugyanolyan csúfos véget érnek, mint az előtte lévők, és tekintettel a nagy étvágyára, azt is pontosan tudta, hogy előbb utóbb le fogják csukni, és kivégzik. Úgy gondolta, hogy lélekben már felkészült erre, mégis újra és újra meg akarta tenni.

A legutóbbi nőt már csak azért választotta ki, hogy megölhesse. Amikor vízbe folytotta, kivégezte, megmérgezte, és agyonlőtte őket, hatalmas fröccsöt kapott az adrenalinból, a hatalmi mámorból, és az állatias agresszió kiéléséből fakadó megkönnyebbülésből. Utána úgy aludt minden alkalommal, mint a bunda. Mosolygós kisfiú lett belőle, akinek nem kellett senki után futnia, mert tudott magára vigyázni. A gyilkosságok után erősnek, és hatalmasnak látta magát, de ez nem tartott túl sokáig. Előbb a szorongások jelentkeztek, aztán az egyre ízetlenebbé és ingertelenebbé váló létnek köszönhetően a depresszió. Tudta magáról, hogy nem pszichopata. Azok sohasem szoronganak.

Éppen az egyik csinos kis zsákocskát dobta be a mocsár feletti pallórol a fekete vízbe, mikor felvillant a fény. Nagyot dobbant a szíve. Elszorult a torka, és a mellkasa feszíteni kezdett. Egy távoli fánál tűnt fel, majd néhány pillanat múlva kihunyt. Akárki is világított, nyilván rádöbbsent, hogy mit lát, azért kapcsolta ki a lámpát. Most rejtőzködik. A kérdés már csak az, vajon belőle, Richardból mennyit pillantott meg? Elég lenne az egy szembesítéshez, vagy egy fantomrajzhoz, ami végül mégis csak nyomra vezetné a sarkában lihegő kopókat? A félelem csak pillanatnyi volt, aztán átadta a helyét valamiféle kaján kárörömnek.

Itt ő az éjszaka ura. Igaz, hogy az áldozatai bíztak benne, de azért a kritikus pillanatokban, akármennyire kevés esélyük is volt, nagyon elszántan tudtak küzdeni. Egyiküknek sikerült őt meglepnie egy hirtelen előkapott körömrészellel, de a jókora hajszáritóval végül pépesre verte a koponyáját. Az lehűtötte. Szószertint.

Akárki is rejtőzött a fák közt, félt. Richard nem. Kellemes izgalommal töltötte el a gondolat, hogy fogócskázhat kicsit, aztán megkéselve, haldokolva, de még élve belökheti azt a kíváncsi idegent a fekete vízbe, hogy nézze hogyan kapálózik erőtlenül, majd süllyed le oda, ahol jó darabig nem akad rá senki.

Elővette a bicskáját, és némán fürkészte környezetét a legapróbb neszt kutatva fülével, és készen lecsapni bármire, ami megmozdul. Elindult a fa felé, ami mögött az ismeretlen illető rejzhető.

Szinte egész lénye kellemesen bizsergett. A vadászat öröme egészen felvillanyozta. Ahogy elment egy fa mellett, megpillantotta a táblát, ami arra figyelmeztetett, hogy ne menjen tovább. A pallóra vezető híd mellett is volt egy ilyen. A felirat csak szakképzett vezető segítségével

javasolta az út folytatását. A mocsár már sok áldozatot követelt, ezek egy része olyan turistákból állt, akik szentül hitték, hogy ránézésre is meg tudják állapítani, hol szilárd a talaj. Ez sokszor nem annyira egyértelmű.

Sietősen szedte a lépteit, és közben egy ponton bokáig süllyedt a sárban. Majdnem elesett. A telefonjával világított maga előtt, és igyekezett a szilárdnak tűnő részen haladni. Megint cuppogós, ragadós iszapba merült a bakancsa, ami lelassította. Kezdett dühös lenni. Végre elért a fához, de nem talált mögötte senkit. Körülnézett, de sehol sem látott mozgást, a talajon pedig nem akadt lábnyomokra. Már kezdte elhinni, hogy csak hallucinált, vagy valami iszaptól feltörő gáz okozta a jelenséget, amikor a fény ismét feltűnt, egy jó pár méterrel messzebb lévő fa körül. Szóval játszózni akar. Ezt kellemes meghívásnak tekintette a fogócskára. Richard átkozta magát, hogy otthon hagyta a revolverét. Ha meglátna valakit menekülni, könnyedén le tudná puffantani, így viszont ezen a rettenetes terepen kell majd utána szaladgálnia, és még azt sem tudja, van-e fegyver a másiknál.

Mire odaért, a halványan derengő fényecske ismét eltűnt. Akárki is játszózott vele, tudta a dolgát. Végül ismét megjelent, ezúttal közelebb, és élénkebben derengve, de most sem látta a lámpát tartó alakot.

Eszébe jutott, hogy vannak a mocsárban lángocskák, amik az iszaptól kigőzölgő gázok miatt gyulladnak ki, de azok nem ilyen színűek szoktak lenni. A sápadt fény mintha elemlámpából jött volna, ugyanakkor ahogy derengett, az leginkább egy táncoló lángocská mozgását juttatta az eszébe.

Kíváncsian és bosszúsan folytatta útját a fény felé, és egy ponton térdig elmerült a bűzlő lében. Kimászott, és folytatta útját egy járhatóbb részen. Körülötte rothadó növénymaradványok és falevelek keveredtek egybe a fekete, agyagszerű talajjal. Valahol, lénye legmélyebb, legállatiasabb bugyraiban feltámadt benne valamiféle rossz előérzet. Egyre inkább bízott benne, hogy csak egy szokatlan, általa nem ismert természeti jelenséggel van dolga, és semmiféle ember nincs a környéken rajta, és a feldarabolt nőn kívül, akinek néhány végtagja még mindig a pallón hever, arra várva, hogy a fekete vízbe dobják. Mégis, volt valami ebben a fényben, ami intelligens viselkedésre utalt. Röviddel azelőtt, hogy odaért, pillanatok alatt megváltoztatta a helyzetét, és mindig egy beljebb lévő ponton gyúlt ki ismét. Nem volt kérdéses, hogy beljebb, és beljebb akarja csálni, oda, ahol már életveszélyes közlekedni, s ha ez igaz, akkor ő is ember, és ugyanúgy el tud süllyedni, akármennyire szakértő is. Ha ő meg tudja találni a biztos pontokat, akkor némi tapogatózás után Richard is meg fogja, az egyetlen, amit tennie kell, hogy semmilyen pontra nem nehezedik, amit a lábaival ki ne tapogatott volna. Könnyen meglehet, hogy sokáig fog tartani, de előbb utóbb az idegen megunja, és a küzdelmet választja,

vagy valamilyen hibát követ el, és akkor a játszma véget ér. Elérte az újabb pontot is, és a fény nem tűnt el. Nem volt ott lámpa. Sem ember. Csupán ez a picike gömböcske, ami mintha töményre sűrített fényből állt volna, és vadul reszketni kezdett, ahogy közelített hozzá. Megnyugodott. Nem voltak szemtanúk. Akármi is volt ez, a természet szülte.

Csak nézte, és egyszerre azon kapta magát, hogy megigézi a látvány. Szemével némán követte a mozgását, ahogy a kutya a felkínált jutalomfalatnak. Összerezzen, ahogy a dolog megmozdult, és a szeme láttára lebegett arrébb. Ismét lecsapott rá az a furcsa, baljós előérzet, és ezúttal sokkal erősebben. Úgy érezte, ez a dolog ismeri őt, bele lát a lénye legmélyébe. Ahogy ez a gondolat átfutott az agyán, a fény reszketni kezdett. Mintha helyeselt volna. Hátrált tőle két lépést. A második végzetes volt. Derékig merült az iszapban. Káromkodni kezdett, és megpróbált kimászni, de ez nem ment olyan könnyedén. Mintha egyetlen pillanat leforgása alatt vált volna mindenütt folyékonyvá a szilárd talaj. Mocorgás közben pedig csak egyre mélyebbre süppedt. A fény közelebb lebegett.

A pánik tehetetlen, megtört, sipákoló szerencsétlent csinált belőle. Pont olyat, amilyenné ő tette az áldozatait. Nagyon nem tetszett neki ez a szerep. Ahogy még mélyebbre süllyedt, a rettegés minden mást kitörölt az agyából. Hideg fuvallatot érzett, és zsibbadás futott végig a testén. Víziókat látott. Önmagát figyelte, méghozzá kívülről, az áldozatai szemével. Nem élte át a fájdalmat, de a rettegést azt igen, és ebben a különös állapotban mintha egy másik jelenlét suttogott volna hozzá vádló, de igaz szavakat. Egyszerre világosan megértette lénye szájalmaságát, és ürességét. Aztán a vízió véget ért, és egy női alak állt előtte. Egyből felismerte, hiszen évek óta csak őt akarta igazán látni. Mosolygott. A nevéen szólította, és nagyon örült neki. Aztán látta, hogy ez is csak gonosz tréfa. Nem vigyor volt az, ami a gyönyörű arcon végigfutott. A felgyorsult rothadás húzta szélesre a száját, bőre ráfonnyadt a csontra, a szemei végigfolytak az arcán, és mire kezeivel a vergődő férfihoz ért, már csak csontujjak simították végig az arcbőrt. Aztán, ahogy a kéz megállapodott a feje búbján, már tudta, hogy itt a vége, és sikoltani kezdett. A kéz lenyomta a nyálkás sötétségbe.